

”Uden hjælp fra UNIK, ved jeg ikke hvor jeg var endt”

Bjarke er 26 år og blev hver dag mobbet i folkeskolen. Han har atypisk autisme og har desuden mange problemer med ryggen. Bjarke er i gang med at blive udredt til at kunne få førtidspension.

Læs hans historie her.

Jeg er vokset op i Ballerup i en hel almindelig familie med en mor, far og to brødre, som er syv og ti år ældre end mig. Jeg havde en normal og tryk opvækst. Det ændrede sig dog drastisk, da jeg kom i skole. Her begyndte en lang og hård nedtur med mobning og chikane.

Mine forældre valgte, at jeg skulle gå på den samme skole som mine brødre. Allerede fra den første dag blev jeg udset som mobbeoffer. I de små klasser kunne jeg undvige noget af mobningen, fordi mine brødre stadig gik på skolen. I frikvarterne opholdt jeg mig i nærheden af deres klasser, så de kunne komme mig til undsætning, når de andre børn gjorde ubehagelige ting mod mig. De hjalp mig så godt de kunne.

Jeg tror ikke skolen havde de ressourcer der skulle til for at stoppe det. Vi var 30 i klassen og min lærer var den gammeldags type. Jeg er venstrehåndet, men min lærer kaldte det kejthåndet. Han valgte at tage mig ud af billedkunst for at jeg kunne bruge de timer på ekstraundervisning og lære at skrive med højre hånd. Det var virkelig en dum beslutning, for billedkunst var faktisk det jeg godt kunne finde ud af. Han fjernede derved min chance for at vise, at jeg var god til noget. I femte klasse var mine brødre gået ud af skolen og der startede nedturen for alvor. Nu var der ingen at søge hjælp hos, når jeg blev mobbet. Det var ikke længere kun skældsord – det var også fysiske overgreb.

På det tidspunkt orkede jeg ikke at gå i skole længere. Jeg begyndte derfor at pjække og da jeg kendte til min mors arbejdstider, sørgede jeg hele tiden for at pjække, så hun ikke opdagede det. Jeg tog afsted som aftalt om morgenen og mødte hun senere gik jeg i Ballerupcentret indtil hun var taget på arbejde. Dagene og ugerne gik og pludselig var der gået 9 måneder, hvor jeg stort set ikke havde været i skole. Mine forældre vidste godt, at jeg blev mobbet og var flere gange i kontakt med skolen. Da det gik op for dem, at jeg havde pjækket i ni måneder, blev skolen og mine forældre enige om, at det var bedst, at jeg skiftede skole.

Ny skole og mere mobning

Jeg begyndte i specialklasse på en ny skole. Vi var ni elever, hvor der var to elever, som tyranniserede klassen. Anden dag på min nye skole, bliver min mobil væk og det var selvfølgelig de to elever, der havde taget den. Næste dag, påstod de at have fundet den og afleverede en smadret mobil tilbage til mig. Jeg vidste godt, at de havde gjort det. Min mor gik til inspektøren, men der var ingen hjælp at hente.

I den nye skole blev jeg igen mobbet hver eneste dag. Jeg blev kaldt alle mulige skældsord, fik pludselig og uhammet en 'lammer', når nogen gik forbi mig og jeg blev ofte overfaldet på vej hjem fra skole. En dag var de flere om at bære mig og smide mig i en affaldscontainer.

I ottende klasse fik jeg en sagsbehandler, fordi jeg gik i specialklasse. Hun var sindssyg dygtig og jeg havde meget tiltro til hende. Jeg gennemførte niende klasse, på trods af al mobningen og sammen med min sagsbehandler og mine forældre blev vi enige om, at jeg skulle på efterskole. Vi undersøgte flere skoler og til sidst valgte vi en, som matchede mine ønsker.

Min far tog med mig til introaften og her gik det op for mig, at han havde et alvorligt alkoholproblem. Derhjemme havde jeg ikke rigtig bidt mærke i det. Jeg vidste godt, at han drak i perioder, men havde ikke lagt så meget i det. Men den aften var han slingrende, snøvlede og højtråbende. Jeg synes det var virkelig pinligt. Heldigvis gik det ikke ud over mig og jeg blev optaget på efterskolen.

Da jeg starter, ligger mit niveau på tredje klasse i dansk og anden klasse i matematik. Jeg slutter efterskolen med at have løftet mit faglige niveau til sjette klasse, og jeg får også rigtig meget glæde af de andre fag, som skolen tilbyder. Der er drama, musik og andre kreative fag, jeg kan deltage i. For første gang er jeg glad for at gå i skole og året flyver afsted. Heldigvis får min sagsbehandler bevilget, at jeg bliver på skolen endnu et år.

I det sidste år på efterskolen, begynder jeg selv at søge på nettet over muligheder for uddannelse og falder over STU som er en uddannelse for unge med særlige behov. Min Sagsbehandler støtter mig endnu engang i mit valg, og jeg kommer først på husholdningsskole i Sorø og derefter to år på Vordingborg husholdningsskole. Det er nogle lærerige år, hvor jeg lærer at lave mad, vaske tøj og i det hel taget at klare mig selv. Her møder jeg også min kæreste, som senere introducerer mig til projekt UNIK.

Smerter i ryggen

Efter at have gennemført de tre år, flytter jeg som 20-årige tilbage til min mor – mine forældre er på det tidspunkt blevet skilt. Jeg er færdig med STU og aner ikke hvad jeg nu skal. Jeg har ikke længere min sagsbehandler – hun stoppede da jeg fyldte 18 år. Jeg får kontanthjælp og besked på at søge job, men min ryg begynder at brokke sig. Faktisk har jeg så mange rygsmerter, at min læge henviser mig til en speciallæge, som i første omgang mener, at smerterne skal trænes væk. Det bliver det ikke bedre af, kun værre og det ender med en MR-scanning, som viser to diskusprolaps og en forsnævring. Ni måneder senere, bliver jeg opereret og får også konstateret skoliose (skæv ryg).

Jeg bliver skrevet op til en lejlighed og får kort tid efter en toværelses. Min far betaler heldigvis indskuddet, for ellers måtte jeg have takket nej. Desværre dør min far dagen efter jeg er flyttet, men han når dog lige at se lejligheden. Min kæreste flytter med og vi bor stadig sammen.

UNIK har været den bedste støtte

I 2015 får min kæreste kontakt til UNIK i Herlev og jeg tager med hende til hendes første samtale hos Heidie Graversen, som er leder. Heidie hører om min situation og synes også, at jeg kan få brug for at komme i

UNIK, så jeg bliver indskrevet og får samtaler med Sara, som er psykolog. Jeg er glad for at komme i UNIK. Jeg kan lide stemningen og oplever at blive mødt i øjenhøjde. Desværre havde jeg på daværende tidspunkt fået så mange lig i lasten, at jeg kort tid efter mit møde med UNIK, bukker under med en depression. Det er så slemt, at jeg bare ligger i sengen og stirrer tomt ud i luften. Jeg har ingen tanker og kan slet ikke forholde mig til noget som helst. Med hjælp fra min kæreste, Sara og UNIK, bliver jeg stille og roligt hjulpet tilbage til tilværelsen og kommer ud af depressionen.

Min kæreste og jeg har brugt UNIK hver onsdag lige siden vi startede for tre et halvt år siden. Vi spiser med til cafeaftnerne, er med til alle arrangementerne og deltager i Krop og Krea. Derudover har jeg taget mentor uddannelsen og fulgt et Smart Recovery forløb. Det har alt sammen hjulpet mig sindssygt meget og jeg har fået en indsigt i mig selv, som jeg ellers aldrig ville have fået.

Hos UNIK kan jeg brøle igennem og slå hårdt i bordet, og få rensset ud og afreageret. Mine frustrationer bliver altid mødt med forståelse og ingen taler ned til mig. Jeg får virkelig livskvalitet af at komme her og jeg har mødt så mange andre ligesindede unge, som har været med til at fjerne følelsen af at være den eneste, der har det som jeg. Og så er det en trøst, at jeg altid kan få en samtale med Sara, hvis jeg har behov for det.

Jeg er stadig i udredning

Efter min operation begyndte en længere udredning, som endnu ikke er afsluttet. Jeg synes det er hårdt med alle de undersøgelser på reumatologisk afdeling. Jeg kan jo ikke arbejde for jeg har daglig smerter i ryggen og ofte sover jeg slet ikke. Jeg tager smertestillende efter behov, men er ikke glad for at tage for meget, da min far var misbruger af kodimagnyl og spiste halvanden glas om ugen.

Heldigvis har jeg UNIK, som støtter mig, når jeg ikke orker mere, for alle de møder og undersøgelser, dræner mig fuldstændig.

Jeg håber snart det er overstået, og at jeg får tilkendt en førtidspension. Det vil give mig ro i maven og jeg vil så kunne fokusere på de få timer på dagen, hvor jeg har det godt. Dem vil jeg bruge på vores amatørteater, hvor jeg er skuespiller og laver praktiske opgaver.

Jeg vil fortsætte med at komme i UNIK lige så længe jeg kan, for det betyder alverden for mig at få den støtte og opbakning, som jeg får her.